

THE #1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

CALLIE HART

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Quicksilver**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Quicksilver

Από τις Εκδόσεις Forever, Hachette Book Group, Νέα Υόρκη 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Callie Hart

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλενα Γιαννακούλα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Callie Hart

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Callie Hart, 2024

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2024

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock; Dreamstime; Envato

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6305-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

CALLIE HART

Quicksilver

Μετάφραση: Έλενα Γιαννακούλα

*Για εκείνους που ζουν τους εφιάλτες τους,
ώστε άλλοι να μπορούν να κάνουν όνειρα.*

Β

Δ

Α

Ν

ΑΤΖΟΥΝ ΣΚΑΪ

ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ

ΔΑΣΟΣ
ΤΗΣ ΑΥΓΑΡΙΑΣ

ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΙΒΕΛΙΑ

ΚΑΛΙΣ

ΤΥΜΒΟΣ

ΝΗΣΟΣ ΤΑΡΑΝ ΡΟΣ

ΟΜΝΑΜΕΡΙΝ

ΙΡΙΝ

ΔΥΤΙΚΟ
ΝΤΑΟΥ

ΑΜΟΝΤΡΕΪΕΘ

ΣΑΝΑΖΡΟΘ

ΡΟΓΜΗ

ΓΚΙΛΑΡΙΑ

ΑΒΑΘΗ ΟΡΗ

ΤΟ ΝΗΜΑ

ΜΠΑΛΑΡΝΤ

ΙΝΙΣΤΑΡ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΑΣ

ΛΙΣΙΑ

**ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ...
ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΕΥΗΜΕΡΟΥΝ
ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.**

**ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΣΤΕ
ΟΛΑ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ
ΕΔΩ.**

**ΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ
ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ!!**

ΤΟ ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΑ

«ΞΕΡΕΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ δεν είναι απαραίτητη τόση βία».

Ήταν γνωστό σε όλους στο Ζιλβάρεν Σίτι ότι το να πεις ψέματα σε έναν φύλακα σήμαινε θάνατο. Εγώ το γνώριζα αυτό από πρώτο χέρι και με έναν οδυνηρό τρόπο που δεν είχαν βιώσει οι περισσότεροι κάτοικοι του Ζιλβάρεν. Πριν από σχεδόν έναν χρόνο, είχα παρακολουθήσει έναν από τους άνδρες της βασίλισσας ντυμένο με μία σφυρήλατη χρυσή πανοπλία να ξεκοιλιάζει τον γείτονά μου επειδή είπε ψέματα για την ηλικία του. Και πριν από αυτό και πολύ χειρότερο, είχα σταθεί σιωπηλή στον δρόμο ενώ έκοβαν τον λαιμό της μητέρας μου, πλημμυρίζοντας την ξεραμένη άμμο με πίδακες καυτού, πλεμπέικου αίματος.

Καθώς το χέρι του όμορφου φύλακα έκλεινε τώρα γύρω από τον λαιμό μου, με το όμορφα χαραγμένο γάντι της πανοπλίας του να αντανακλά τη λάμψη των δίδυμων ήλιων πάνω από το κεφάλι μου σαν χρυσός καθρέφτης, ήταν θαύμα που δεν έλιωσα σαν παραγινωμένο φρούτο να ξεχυθούν από μέσα μου τα μυστικά μου. Τα δάχτυλά του με τις μεταλλικές μύτες χώθηκαν βαθύτερα στο βαθούλωμα του λαιμού μου. «Όνομα. Ηλικία. Περιοχή. Ξέρασέ τα όλα. Οι πολίτες κατώτερης κοινωνικής τάξης δεν επιτρέπονται να μπαίνουν στο Κέντρο», γρύλισε.

Όπως οι περισσότερες πόλεις, το Ζιλβάρεν, το Περίφημο και Ένδοξο Λάβαρο του Βορρά, είχε διαμορφωθεί στο σχήμα ενός τροχού. Γύρω από τα εξωτερικά όρια της πόλης, οι διάφορες ακτίνες –τα τείχη που είχαν σχεδιαστεί για να κρατούν τους ανθρώπους περιορισμένους στις περιοχές τους– υψώνονταν πενήντα μέτρα ψηλά πάνω από τις παραγκουπόλεις και τους υπερχειλισμένους υπονόμους.

Ο φύλακας με ταρακούνησε εκνευρισμένος. «Απάντα γρήγορα, μικρή, αλλιώς θα σε στείλω κατευθείαν στην πέμπτη πύλη της κολάσεως».

Έπιασα αδύναμα το γάντι του, χωρίς να είμαι ούτε κατά διάνοια αρκετά δυνατή ώστε να ξεφύγω από τη λαβή του και χαμογέλασα χαιρέκακα, στρέφοντας το βλέμμα μου προς τον υπόλευκο ουρανό. «Πώς να σου πω... το σιδήποτε αν... δεν μπορώ... να... αναπνεύσω, διάολε;»

Τα σκούρα μάτια του φύλακα άστραψαν από οργή. Αν μη τι άλλο, η πίεση που ασκούσε στην τραχεία μου εντάθηκε. «Έχεις ιδέα πόση ζέστη κάνει κάτω στα κελιά του παλατιού κατά τη διάρκεια της σύγκλισης, κλεφτρόνι; Χωρίς νερό; Χωρίς καθαρό αέρα; Η δυσοσμία των σάπιων πτωμάτων είναι αρκετή για να κάνει τον Δήμιο να ξεράσει. Θα είσαι νεκρή μέσα σε τρεις ώρες, θυμήσου τα λόγια μου».

Τα κελιά του παλατιού ήταν μια σκέψη που με έκανε να σοβαρέψω. Με είχαν πιάσει να κλέβω άλλη μια φορά στο παρελθόν και με είχαν στείλει εκεί κάτω για οκτώ λεπτά. Οκτώ λεπτά ήταν αρκετά. Κατά τη διάρκεια της σύγκλισης, όταν οι ήλιοι Μπάλεα και Μιν ήταν στο πιο κοντινό σημείο μεταξύ τους και ο απογευματινός αέρας έτρεμε από τη ζέστη, το να είμαι παγιδευμένη κάτω από το έδαφος στη χωματερή που περνιόταν για φυλακή κάτω από το παλάτι της Αθάνατης Βασίλισσας δε θα ήταν ευχάριστο. Και εκτός αυτού, ήμουν άκρως απαραίτητη πάνω από το έδαφος. Αν δεν κατάφερνα να επιστρέψω στο σιδηρουργείο πριν από το σούρουπο, η συμφωνία που είχα περάσει ώρες για να κλείσω το προηγούμενο βράδυ θα χαλούσε. Καμία

συμφωνία σήμαινε καθόλου νερό. Καθόλου νερό σήμαινε ότι οι άνθρωποι για τους οποίους νοιαζόμουν θα υπέφεραν.

Όσο κι αν με εκνεύριζε, υπέκνυσα. «Λίσα Φόσικ. Είκοσι τεσσάρων. *Ανύπαντρη*». Του έκλεισα το μάτι και το κάθαγμα έσφιξε πιο δυνατά. Τα σκούρα μαλλιά και τα γαλάζια μάτια δεν ήταν συνηθισμένα στην Ασημένια Πόλη *θα με θυμόταν*. Η ηλικία που του είχα δώσει ήταν αληθινή, όπως και η αξιολύπητη ερωτική μου κατάσταση, αλλά το όνομα που είχα δώσει δεν ήταν. Το *πραγματικό* μου όνομα. Δεν υπήρχε περίπτωση να το ομολογήσω αμαχητί. Αυτός ο μπάσταρδος θα τα έκανε πάνω του αν συνηθιστοποιούσε ότι είχε *τη* Σέρις Φέιν στα χέρια του.

«Περιοχή;» απαίτησε ο φύλακας.

Ζωντανοί θεοί. Τόσο επίμονος. Σύντομα θα ευχόταν να μην είχε ρωτήσει ποτέ. «Τρίτη».

«Τρι—» Ο φύλακας με έσπρωξε κάτω στη σκληρή άμμο, και οι καυτοί κόκκοι της τσουρούφλισαν τον φάρυγγά μου, καθώς κατά λάθος τους εισέπνευσα. Πήρα την επόμενη ανάσα μου μέσα από το μανίκι του πουκαμίσου μου, αλλά το να φιλτρώω την άμμο με αυτόν τον τρόπο δε βοηθούσε ιδιαίτερα· μερικοί κόκκοι πάντα περνούσαν μέσα από το ύφασμα. Ο φύλακας τρέκλισε προς τα πίσω. «Οι κάτοικοι της Τρίτης Περιοχής βρίσκονται σε καραντίνα. Η τιμωρία για την απομάκρυνση από την περιοχή είναι... είναι...»

Δεν υπήρχε καμία τιμωρία για την απομάκρυνση από την Τρίτη· κανείς δεν το είχε κάνει ποτέ στο παρελθόν. Όσοι είχαν την ατυχία να βρεθούν να τα βγάζουν πέρα στα βρόμικα σοκάκια και τις βδελυρές παρόδους της γενέτειράς μου συνήθως πέθαιναν πριν καν *σκεφτούν* να αποδράσουν.

Όπως στεκόταν από πάνω μου, ο θυμός του φύλακα μετατράπηκε σε κάτι που έμοιαζε περισσότερο με φόβο. Τότε ήταν που πρόσεξα το μικρό σακουλάκι με βότανα κατά της πανούκλας που κρεμόταν από τη ζώνη του και συνειδητοποίησα ότι εκείνος, όπως και χιλιάδες άλλοι στο Ζιλβάρεν, ήταν Πιστός. Με ένα απότομο τρικόλισμα, σήκωσε το πόδι του και με κλότση-

σε με τη σόλα της μπότας του. Ο πόνος μού έκοψε την ανάσα καθώς σήκωσε την μπότα του για να με κλοτσήσει ξανά. Αυτή δεν ήταν ούτε κατά διάνοια η πρώτη φορά που έτρωγα ξύλο. Μπορούσα να αντέξω ένα γερό χέρι ξύλο όσο και ο οποιοσδήποτε κομπιναδόρος που πιάνεται στα πράσα, αλλά σήμερα δεν είχα χρόνο να δώσω την ικανοποίηση στους φανατικούς οπαδούς της Μάντρα. Έπρεπε να πάω κάπου και ο χρόνος μου τελείωνε.

Με μια γρήγορη περιστροφή και μια ώθηση προς τα εμπρός, έπιασα τον φύλακα ακριβώς κάτω από το γόνατό του, ένα από τα μόνα σημεία που δεν τον προστάτευε η βαριά χρυσή πανοπλία του. Τα δάκρυα ήρθαν γρήγορα και καντά. Πειστικά. Έδωσα μια αξιοπρεπή παράσταση, αλλά, από την άλλη, είχα κάνει πολλή εξάσκηση. «Σε παρακαλώ, αδελφέ! Μη με στείλεις πάλι εκεί. Θα πεθάνω αν το κάνεις. Όλη η οικογένειά μου έχει πνευμονία». Έβηξα για έμφαση, έναν ξερό βήχα που δεν έμοιαζε καθόλου με τον υγρό, παραγωγικό βήχα των σχεδόν νεκρών. Αλλά ο φύλακας μάλλον δεν είχε ξαναδεί ποτέ κάποιον με πνευμονία. Κοίταξε κάτω στο σημείο όπου το χέρι μου έκλεινε γύρω από το υλικό του παντελονιού του, με το στόμα ανοιχτό από τη φρίκη.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, η άκρη του σπαθιού του τρύπησε το πουκάμισό μου, ακριβώς ανάμεσα στα στήθη μου. Λίγο βάρος στη λαβή του όπλου του και θα ήμουν άλλη μια νεκρή κλέφτρα που θα αιμορραγούσε στους δρόμους του Ζιλβάρεν. Πίστευα ότι θα το έκανε, αλλά μετά τον παρακολούθησα να επεξεργάζεται την κατάσταση και να συνειδητοποιεί το τι θα έπρεπε να κάνει στη συνέχεια αν με σκότωνε. Οι νεκροί εγκαταλείπονταν για να σαπίσουν στους δρόμους των άλλων περιοχών, αλλά τα πράγματα ήταν διαφορετικά στους δενδρόφυτους, καταπράσινους πεζόδρομους του Κέντρου. Η εύπορη αριστοκρατία του Ζιλβάρεν μπορεί να μην μπορούσε να κρατήσει μακριά την άμμο που έφεραν οι καντοί δυτικοί άνεμοι, αλλά δε θα ανεχόταν έναν νεκρό, μολυσμένο αρουραίο να σαπίζει ευθαρσώς σε έναν από τους δρόμους τους. Αν αυτός ο φύλακας με σκότω-

νε, θα έπρεπε να ξεφορτωθεί το πτώμα μου αμέσως. Και από την έκφραση του προσώπου του κατάλαβα ότι δεν επιθυμούσε να αναλάβει αυτό το ριψοκίνδυνο εγχείρημα. Βλέπετε, αν ήμουν από την Τρίτη, τότε ήμουν πολύ πιο επικίνδυνη από κάθε τυπικό, κοινό, συνηθισμένο πορτοφολά. Όχι, εγώ μπορούσα να μεταδώσω την ασθένεια.

Ο φύλακας τράβηξε το γάντι της πανοπλίας και το υφασμάτινο γάντι από το χέρι του –το χέρι που είχε χρησιμοποιήσει για να με πνίξει σχεδόν– και τα πέταξε στην άμμο. Το στιλβωμένο μέταλλο έκανε έναν παρατεταμένο βόμβο καθώς έπεφτε στο έδαφος. Τραγουδούσε στ’ αυτιά μου, και κάπως έτσι, όλα μου τα σχέδια έγιναν καπνός. Με είχαν πιάσει να σουφρώνω ένα μικροσκοπικό κομμάτι στρεβλωμένο σίδερο από έναν πάγκο της αγοράς. Είχα ζυγίσει τις πιθανότητες και θεώρησα ότι άξιζε το ρίσκο, γνωρίζοντας ότι η μικρή ράβδος θα μου απέφερε μια γερή μπάζα. Αλλά αυτό; Τόσο πολύτιμο μέταλλο πεταμένο στο έδαφος σαν να μη σήμαινε τίποτα; Σε αυτό δεν μπορούσα να αντισταθώ.

Κινήθηκα με μια ταχύτητα που ο φύλακας δεν περίμενε. Με ένα ευλύγιστο τίναγμα πετάχτηκα προς τα εμπρός και άρπαξα το γάντι της πανοπλίας, στοχεύοντας το μεγαλύτερο από τα δύο μεταλλικά κομμάτια. Το γάντι ήταν εντυπωσιακό, φιλοτεχνημένο με επιδεξιότητα από έναν αληθινό αριστοτέχνη. Οι μικροσκοπικοί κρίκοι χρυσού που θηλύκωναν ο ένας στον άλλον σχηματίζοντας έναν αλυσόπλεκτο θώρακα ήταν γνωστό ότι ήταν αδιαπέραστοι από λεπίδα ή μαγεία. Αλλά το βάρος του γαντιού, η τεράστια ποσότητα χρυσού από την οποία αποτελούνταν το κομμάτι της πανοπλίας, ήταν εξαιρετικό – ήταν απίθανο να κρατήσω ξανά τόσο ποσότητα χρυσού στα χέρια μου.

«Σταμάτα!» Ο φύλακας όρμησε προς το μέρος μου, αλλά ήταν πολύ αργά. Είχα ήδη αρπάξει το γάντι. Το είχα ήδη περάσει στο χέρι μου και το είχα στερεώσει στον καρπό μου. Έτρεχα ήδη προς τον τοίχο του Κέντρου όσο πιο γρήγορα μπορούσα. «Σταματήστε αυτό το κορίτσι!» Οι φωνές του φύλακα αντήχησαν στην

πλακόστρωτη πλατεία, η εντολή του ήχησε δυνατά, αλλά κανείς δεν υπάκουσε. Το πλήθος που είχε αρχικά συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει το θέαμα όταν με είχε συλλάβει είχε διαλυθεί σαν φοβισμένα παιδιά τη στιγμή που άρθρωσα τη λέξη «Τρίτη».

Ένας νεοσύλλεκτος υποβαλλόταν σε τρομερή εκπαίδευση προτού γίνει δεκτός στη φρουρά της βασιλίσσας Μάντρα. Όσους επέλεγαν για το εξαντλητικό πρόγραμμα των δεκαοκτώ μηνών τους μισοέπνιγαν επανειλημμένα και τους έσπαγαν στο ξύλο κατά την εξάσκησή τους σε όλες τις πολεμικές τέχνες που ήταν καταχωρημένες στις σκονισμένες βιβλιοθήκες της πόλης. Μέχρι τη στιγμή που αποφοιτούσαν, μπορούσαν να υπομείνουν αφάνταστο πόνο και είχαν τελειοποιήσει σε τέτοιο βαθμό τη χρήση των όπλων τους, που ήταν αήττητοι σε μια μάχη. Ήταν μηχανές. Στους στρατώνες, στον χώρο εκπαίδευσης, δε θα άντεχα ούτε τέσσερα δευτερόλεπτα ενάντια σε έναν πλήρως εκπαιδευμένο φύλακα. Ο εγωισμός της βασιλίσσας Μάντρα απαιτούσε η φρουρά της να είναι η καλύτερη των καλύτερων. Αλλά ο εγωισμός της Μάντρα ήταν πειναλέο πράγμα και αρκετά ακόρεστο. Οι άντρες της δεν έπρεπε μόνο να είναι οι καλύτεροι. Έπρεπε να φαίνονται οι καλύτεροι, και η πανοπλία ενός φύλακα δεν ήταν ασήμαντο πράγμα. Ναι, στον χώρο εκπαίδευσης, ο μαλάκας που με έπιασε να κλέβω το σίδερο θα με είχε κατατροπώσει γρήγορα. Αλλά δεν ήμασταν στον χώρο εκπαίδευσης. Ήμασταν έξω στο Κέντρο και ήταν η ώρα της σύγκλισης, και αυτός ο κακομοίρης μπάσταρδος ήταν δεμένος σαν γαλοπούλα σε όλη αυτή την τελετουργική πανοπλία.

Δεν μπορούσε να τρέξει φορτωμένος με όλο αυτό το μέταλλο.

Δεν μπορούσε καν να περπατήσει γρήγορα.

Σίγουρα δε θα μπορούσε να σκαρφαλώσει.

Κατευθύνθηκα προς το ανατολικό τείχος, κουνώντας τα χέρια και τα πόδια μου όσο πιο γρήγορα μου επέτρεπε το πονεμένο μου κορμί. Πήδηξα στον αέρα και χτύπησα με δύναμη πάνω στον ετοιμόρροπο ψαμμίτη, με το οξυγόνο να βγαίνει με ένα αγκομαχητό από τα πνευμόνια μου κατά την πρόσκρουση.

«Άου, άου, άου». Ένωσα σαν ο Έλροϊ να είχε πάρει ένα σφυρί από το σιδηρουργείο και να είχε κοπανήσει κατευθείαν πάνω στο ηλιακό μου πλέγμα. Δεν τολμούσα να σκεφτώ τους μώλωπες με τους οποίους θα ξυπνούσα το πρωί – με την προϋπόθεση ότι *όντως* θα ξυπνούσα. Δεν υπήρχε χρόνος. Σφήνωσα τα δάχτυλά μου σε ένα στενό άνοιγμα ανάμεσα στους ογκώδεις αμμόλιθους, έσφιξα τα δόντια μου και αναρριχήθηκα. Τα πόδια μου έψαχναν να βρουν πάτημα. Το βρήκαν. Αλλά το δεξί μου χέρι...

Το καταραμένο γάντι.

Τι τρομερό δημιούργημα.

Ο χρυσός κλάγγασε, η αντήχηση του μετάλλου έμοιαζε με το τραγούδι μιας σειρήνας καθώς το κοπανούσα στον τοίχο, προσπαθώντας να πιαστώ από κάτι που θα με βοηθούσε να σηκωθώ. Τα δάχτυλά μου, επιδέξια, λεπτά, φτιαγμένα για να παραβιάζουν κλειδαριές, να ξεκλειδώνουν παράθυρα, να ανακατεύουν τα πυκνά μαλλιά του Χέιντεν, δε θα ήταν αρκετά αν δεν μπορούσα να λυγίσω τον καρπό μου. Και δεν μπορούσα.

Γαμώτο.

Αν ήθελα να ζήσω, δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Θα έπρεπε να πετάξω το γάντι. Αλλά αυτή ήταν μια εξωφρενική σκέψη. Το γάντι ζύγιζε τουλάχιστον δυο κιλά. Δυο *κιλά* μέταλλο. Δεν μπορούσα να το παρατήσω έτσι απλά. Αυτό το γάντι ήταν κάτι περισσότερο από ένα κλεμμένο κομμάτι πανοπλίας. Ήταν η εκπαίδευση του αδελφού μου. Τρία χρόνια φαγητού. Τα εισιτήρια για να φύγουμε μακριά από το Ζιλβάρεν, στα νότια, εκεί όπου οι άνεμοι που χτυπούσαν τους κατάξερους λόφους ήταν είκοσι βαθμούς πιο δροσεροί από ό,τι εδώ στην Ασημένια Πόλη. Θα μας περίσσευαν αρκετά χρήματα για να αγοράσουμε ένα μικρό σπίτι, αν το θέλαμε. Τίποτα το ιδιαίτερο. Απλώς κάτι ανθεκτικό στις καιρικές συνθήκες. Κάτι που θα μπορούσα να αφήσω στον Χέιντεν όταν, *όχι αν*, οι φύλακες τελικά με έβρισκαν.

Όχι, το να πετάξω αυτό το γάντι θα μου κόστιζε κάτι πολύ πιο πολύτιμο από τη ζωή μου· θα μου κόστιζε την ελπίδα και αυ-

τή δε θα την εγκατέλειπα. Πρώτα θα έβγαζα το χέρι μου από την άρθρωσή του.

Έτσι, έπιασα δουλειά.

«Μη γίνεσαι γελοία, κορίτσι!» φώναξε ο φύλακας. «Θα πέσεις πριν καν φτάσεις στη μέση!»

Αν ο φύλακας επέστρεφε στους στρατώνες χωρίς το γάντι του, θα υπήρχαν συνέπειες. Δεν είχα ιδέα ποιες θα ήταν αυτές οι συνέπειες, αλλά δε θα ήταν ευχάριστο. Ας έκοβαν τα χέρια του μαλάκα και ας τον έθαβαν μέχρι τον λαιμό στην άμμο για να ψηθεί στη ζέστη της σύγκλισης, δε μου καιγόταν καρφί. Εγώ θα γύριζα σπίτι.

Ο πόνος ξεκινούσε από τις άκρες των δαχτύλων μου, ανέβαινε στο χέρι μου σαν ένα σχοινί φτιαγμένο από φωτιά και έκαιγε μέσα στον ώμο μου καθώς σκαρφάλωνα, κλοτσώντας με τα πόδια μου, πηδώντας στον τοίχο. Στόχευσα σε ένα τμήμα της πέτρας που φαινόταν διαβρωμένο αλλά σταθερό. Ή όσο πιο σταθερό μπορούσα να ελπίζω. Αν του έδινες αρκετό χρόνο, ο άνεμος έτρωγε τα πάντα σε αυτή την πόλη και έτριζε τα δόντια του στο Ζιλβάρεν εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ο ψαμμίτης σε ξεγελούσε. Οι κατασκευές και τα τείχη της πόλης έμοιαζαν να βρίσκονται σε καλή κατάσταση, αλλά δεν ήταν καθόλου έτσι. Ήταν γνωστό ότι στο παρελθόν μια δυνατή κλοτσιά μπορούσε να γκρεμίσει ένα ολόκληρο κτίριο. Δεν ήταν ότι ήμουν υπερβολικά βαριά, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Ρίσκαρα τη ζωή μου έτσι όπως έπεφτα πάνω στην πλινθοδομή.

Το στομάχι μου ανακατεύτηκε καθώς έσχισα τον αέρα... και μετά σφίχτηκε δυνατά σαν γροθιά όταν προσέκρουσα στον τοίχο. Αδρεναλίνη διαπότισε το αίμα μου καθώς τρία θαύματα συνέβησαν μαζί.

Πρώτον: Ο τοίχος άντεξε.

Δεύτερον: Πιάστηκα εξαιρετικά με το αριστερό μου χέρι.

Τρίτον: Ο ώμος μου δε βγήκε από την άρθρωσή του.

Πάτημα. Πάτημα. Πά-

ΓΑΜΩ!

Η καρδιά μου σφηνώθηκε στον λαιμό μου, καθώς η σόλα της αριστερής μου μπότας γλίστρησε στον τοίχο, με αποτέλεσμα όλο μου το σώμα να ταλαντεύεται πέρα-δωθε κρεμασμένο.

Κάτω από μένα, μια σιγανή, γυναικεία πνιχτή κραυγή διαπέρασε τη σιωπή. Υποθέτω ότι τελικά είχα κάποιους θεατές.

Δεν κοίταξα κάτω.

Χρειάστηκε μια στιγμή για να ηρεμήσω και μερικές ξέπνοες βραιοιές μέχρι να νιώσω αρκετή αυτοπεποίθηση για να αναπνεύσω ξανά.

«Κορίτσι! Θα σκοτωθείς!» φώναξε ο φύλακας.

«Ίσως. Αλλά αν γλιτώσω;» φώναξα σε απάντηση.

«Τότε θα έχεις σπαταλήσει τον χρόνο σου έτσι κι αλλιώς! Δεν υπάρχει ούτε ένας κλεπταποδόχος σε ολόκληρη την πόλη που να είναι τόσο ηλίθιος ώστε να αγοράσει μια κλεμμένη πανοπλία».

«Ω, έλα τώρα. Νομίζω ότι εγώ μπορεί να ξέρω κάνα δυο!»

Δεν ήξερα κανέναν. Όσο δύσκολα κι αν ήταν τα πράγματα, όσες οικογένειες κι αν λιμοκτονούσαν και πέθαιναν, ούτε ένας κάτοικος του Ζιλβάρνεν δε θα τολμούσε να διακινήσει κάτι τόσο επικίνδυνο όσο το γάντι που είχα σφηνώσει στον πήχη μου. Αλλά δεν είχε σημασία. Δε σκόπευα να προσπαθήσω να το πουλήσω.

«Δε θα σε κυνηγήσω άλλο. Έχεις τον λόγο μου. Πέτα το γάντι και θα σε αφήσω να φύγεις!»

Δυνατό γέλιο ξέσπασε από μέσα μου. Και έλεγαν ότι οι φύλακες δεν έχουν χιούμορ. Αυτός εδώ ήταν γεννημένος κωμικός.

Άλλο ένα άλμα. Άλλη μια έντονη σουβλιά πόνου. Υπολόγισα την τροχιά όσο καλύτερα μπορούσα, φροντίζοντας κάθε φορά να βάζω στόχο το λιγότερο ανώμαλο τμήμα του βράχου. Επitéλους, αρκετά ψηλά πάνω από τους δρόμους του Κέντρου, επέτρεψα στον εαυτό μου την πολυτέλεια μιας στιγμής για να συνέλθω. Αν μετακινούσα την πανοπλία στον άλλο καρπό, θα μου έπεφτε; Το κυριότερο, θα μπορούσα να κρατηθώ από τον τοίχο με το αδύναμο χέρι μου ενώ θα έκανα την αλλαγή; Υπήρχαν πά-

ρα πολλές μεταβλητές για να υπολογίσω και όχι αρκετός χρόνος για να το κάνω.

«Πώς νομίζεις ότι θα κατέβεις την άλλη πλευρά, παιδί μου;»

Παιδί; Χα! Το θράσος του μπάσταρδου. Οι φωνές του ήταν πιο σιγανές τώρα. Βρισκόμουν στα δεκαπέντε μέτρα ψηλά, αρκετά κοντά ώστε να βλέπω την κορυφή του τοίχου. Αρκετά μακριά από τον δρόμο, ώστε να με πιάσει κρύος ιδρώτας στο πίσω μέρος του λαιμού μου όταν κοιτάξα κάτω.

Ο φύλακας είχε ένα δίκιο. Το να κατέβω το τείχος θα ήταν εξίσου επικίνδυνο με το να ανέβω, αλλά ο μωροπίστος της Αθάνιας Βασίλισσας εκεί κάτω ήταν από τζάκι. Είχε μεγαλώσει στο Κέντρο. Οι γονείς του δεν κλείδωναν την πόρτα τους τη νύχτα. Αυτός ο άνθρωπος δεν είχε καν *διανοηθεί* ποτέ να προσπαθήσει να σκαρφαλώσει στα τείχη που τον προστάτευαν από τον αχάριστο, μολυσματικό όχλο στην άλλη πλευρά του. Είχα περάσει τη μισή μου ζωή τρέχοντας στις κορυφές αυτών των τειχών, περνώντας κρυφά από τη μια περιοχή στην άλλη, βρίσκοντας τρόπους να μπαίνω σε μέρη που δεν είχα καμία δουλειά να βρίσκομαι.

Ήμουν καλή σ' αυτό.

Επιπλέον, είχε *πλάκα*.

Ολοκλήρωσα την υπόλοιπη ανάβαση σε λιγότερο από δύο λεπτά. Το γάντι της πανοπλίας χτύπησε με δύναμη στον μικρό αμμόλοφο που απλωνόταν κατά μήκος της κορυφής του τοίχου. Καθώς ανέβηκα με κόπο πάνω στην κορυφή, σωματίδια χαλαζία στην άμμο άρχισαν να δονούνται, τρέμοντας στον αέρα ένα χιλιοστό πάνω από τον ψαμμίτη, καθώς ο χρυσός ζωντάνευε.

Πάγωσα, με την ανάσα παγιδευμένη στους πνεύμονές μου, αιφνιδιασμένη από την παράξενη εικόνα.

Όχι. Όχι εδώ. Όχι τώρα...

Το γάντι της πανοπλίας ψιθύρισε, κουνιόταν γρήγορα καθώς εγώ ανέβηκα πάνω στον τοίχο. Τα σωματίδια του χαλαζία ανέβαιναν, ανέβαιναν, ανέβαιναν.

Μας βλέπει.

Μας αισθάνεται.

Μας βλέπει.

Μας αισθάνεται.

Μας–

Χτύπησα το χέρι μου πάνω στο γάντι και το κομμάτι της κλεμμένης πανοπλίας ακινητοποιήθηκε. Τα λαμπερά ψήγματα χαλαζία έπεσαν πίσω στην άμμο.

«Θα σε βρω, κορίτσι! Το ορκίζομαι! Πέτα αυτό το γάντι ή κά-νε έναν εχθρό για μια ζωή!»

Επιτέλους, ήταν εκεί – μια δόση πανικού στην έκκληση του φύλακα. Είχε συνειδητοποιήσει την αλήθεια της κατάστασης. Δε θα έπεφτα και δε θα πέθαινα. Ούτε θα μου έπεφτε κατά λάθος η πανοπλία που πέταξε στο έδαφος με αηδία μόλις συνειδητοποίησε ότι είχε αγγίξει έναν αρουραίο που μετέφερε την πανώλη.

Είχα ξεγλιστρήσει μέσα από τα γυμνά του δάχτυλα και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό πέρα από το να φωνάζει απειλές σε ένα φάντασμα στον ουρανό. Επειδή είχα ήδη φύγει. Ο ηλίθιος από κάτω δε θα ήταν ο πρώτος εχθρός που θα έκανα ανάμεσα στους άντρες της Μάντρα, αλλά δε θα το σκεφτόμουν περισσότερο. Με απασχολούσαν πολύ περισσότερο όλα τα απίστευτα πράγματα που θα σφυρηλατούσα με το εντυπωσιακό γάντι του.

Αλλά πρώτα θα έλιωνα αυτό το υπέροχο πράγμα μέχρι την τελευταία ουγγιά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ BEST SELLER ΣΕΙΡΑΣ ROMANTASY FAE & ALCHEMY

Όταν η Σέρις Φέιν συνάντησε τον Θάνατο, έμαθε τρία πράγματα: ο κόσμος απλώνεται πολύ πέρα από την ξερή έρημο όπου μεγάλωσε· τα ξωτικά δεν είναι θρύλοι, αλλά πλάσματα από σάρκα και οστά· και ο Θάνατος έχει όνομα – Κίνγκφισερ της Πύλης της Άτζουν, Μαύρος Ιππότης, μάστιγα του Γκίλθραϊ.

Μπλεγμένη σε μια διαμάχη αιώνων που απειλεί να την καταπιεί, η Σέρις έχει μόνο έναν τρόπο να επιβιώσει: να δώσει όρκο αίματος και να υπακούσει σε ό,τι της ζητήσει ο Κίνγκφισερ.

Μα η Σέρις ξέρει να φυλάγεται. Από παιδί έκλεβε κάτω από τη μύτη των φρουρών της Αθάνατης Βασίλισσας, ενώ κρύβει δυνάμεις που κανείς δεν υποψιάζεται.

Όμως οι γλώσσες που κρατούν μυστικά δεν είναι παρά κόμποι. Και πάντα, αργά ή γρήγορα, λύνονται...

Μία άκρως εθιστική ιστορία με κοφτερούς διαλόγους,
δράση που κόβει την ανάσα και 🏹🏹🏹 σκηνές.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 31179